

Dorien staat op het punt zich te settelen en aan kinderen te beginnen wanneer ze de uitbundige Ellen ontmoet. Samen gaan ze op vakantie naar Ibiza. Ze storten zich in het feestgedruis, tot een van hen plotseling verdwijnt. Dan begint een koortsachtige zoektocht over het zonnige en vredig ogende eiland, terwijl geleidelijk de gruwelijke waarheid aan het licht komt.

Saskia Noort (1967) is schrijfster en columniste. Haar werk verschijnt in vijftien landen. Noorts boeken worden bewerkt voor zowel het toneel als het witte doek. Eerder werden *Terug naar de kust* en *De eetclub* succesvol verfilmd. Ook van *Koorts* zijn de filmrechten verkocht.

‘Een spannend verhaal over de grenzen van de liefde.’

– *Marie Claire*

‘Ook deze sterke, slimme en sexy thriller van Saskia Noort wil je in één ruk uitlezen.’ – *Cosmopolitan*

‘Saskia Noort bewijst opnieuw dat ze de tijdgeest feilloos aanvoelt.’ – *BOEK*

‘Liefhebbers van spannende pageturners kunnen hun hart ophalen aan *Koorts*.’ – *JAN*

Ibiza

Saskia Noort

Koorts

Anthos|Amsterdam

Deze roman is fictie. Alle namen, personages, plaatsen en gebeurtenissen zijn ontsproten aan de verbeelding van de auteur of fictief gebruikt. Elke overeenkomst met ware gebeurtenissen of bestaande personen berust op toeval.

Eerste druk 2011

Elfde druk 2013

ISBN 978 90 414 2335 1

© 2011 Saskia Noort

Voorwoord © 2013 Kluun

Interview © 2013 Eva Hoeke

Omslagontwerp Marry van Baar

Omslagillustratie © Cornelia Tollens

Foto auteur © Cornelia Tollens

Kaart Ibiza © DeVink Mapdesign

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers n.v., Antwerpen

Voorwoord

Okay, eerst een coming-out : ik ben geen thrillerliefhebber. Au.

Vroeger, in mijn tienerjaren, wel. In de bibliotheek op de Westermarkt in Tilburg liep ik altijd rechtstreeks naar de kast met de doodshoofdjes. Ik hield vooral van occulte thrillers. *De wachter* van (ik heb het moeten googelen, het boek stamt uit 1975) Jeffrey Konvitz. *Rosemary's Baby*. *The Exorcist* en *Exorcist*-achtige boeken. Duivels, bloed, wegdraaiende ogen, omdraaiende hoofden.

Mijn favoriete thriller aller tijden heette *Jachtweekend*. Daar gebeurde weinig bovennatuurlijks in, het ging gewoon over een paar mannen die jaarlijks een weekendje aan de boemel gingen en dan in plaats van veel bier, wodka en een potje Risk een ander idee van lol hadden. Ze pikten onderweg een liftend stel op, namen die mee naar hun boshut, verkrachtten de vrouw en lieten vervolgens het stel met een halfuur voorsprong los en gingen dan op jacht. Vandaar vermoedelijk de naam van het boek. Ik heb het met veel plezier gelezen.

Daarna heb ik tot aan mijn schrijverschap geen thrillers meer gelezen. De eerste was er eentje van Saskia Noort. Ik begon met *De eetclub*, daarna las ik *Afgunst*, *Nieuwe burens*, *De verbouwing* en *Koorts*. Laat ik heel eerlijk zijn: als Saskia geen goede vriendin van me was geweest, weet ik niet of ik aan haar boeken was begonnen.

Toch ben ik fan van Saskia. Ze heeft als schrijver een ongeëvenaard gevoel voor man-vrouwverhoudingen. Daarom ben ik gek

op haar columns met Jan Heemskerk, waarin ze elkaar de wereld uitleggen door de ogen van hun eigen sekse, en geniet ik van haar verhalen als we samen op een podium staan met Nightwriters.

Maar ook haar thrillers lees ik met veel plezier. Ten eerste omdat ik het een eer vind om ze te mogen lezen in de manuscriptfase, en er dan nog wat van te mogen zeggen ook. Of ze luistert naar mijn commentaren laat ik in het midden.

Ten tweede omdat ik vind dat niemand in Nederland zo'n feilloos gevoel voor de tijdgeest heeft als Saskia. Ze is van origine journaliste en dat lees je terug. Ze kruipt bij ieder boek in het hoofd en hart van de vrouw van dat moment, ze weet wat vrouwen bezighoudt. *De verbouwing* (plastische chirurgie), *Nieuwe burenen* (burenliefde als uitlaatklep vanwege de saaiheid van een Vinex-wijk), *Koorts* (de behoefte van de huismus om zich te transformeren tot een *party animal* op Ibiza): ze kwamen allemaal precies op het juiste moment.

Ze doet me wat dat betreft denken aan het reclamebureau waar ik in de jaren negentig werkte, destijds een van de beste bureaus van Nederland. We werkten onder andere voor Volkswagen, Sony en Centraal Beheer. Commercials waar mensen graag naar keken, waar mensen om moesten lachen, die publieksprijzen wonnen. Reclame is, als het goed is, een spiegel van de maatschappij op dat moment. Zet een aantal Centraal Beheer-commercials van de laatste twintig jaar achter elkaar en je krijgt een mooi beeld van het sentiment in het land, wat er speelt, wat de mensen bezighoudt.

Zo is het ook met de boeken van Saskia Noort. Misschien is dat wel haar grootste literaire verdienste: het tonen van de tijdgeest, de afspiegeling van wat vrouwen (en vooruit, ook mannen) bezielt in een periode. Als je haar boeken over vijftien jaar leest, zie je de tijdgeest van 2003, van 2006, van 2009, van 2011 en nu weer van 2013. Er zijn weinig schrijvers over wie je dat kunt zeggen.

En er gaat nog een vergelijking op met reclame. Daarin hadden wij een Gouden Wet.

You can fool all the people for some time.

You can fool some people all the time.

But you can't fool all the people all the time.

Steevast worden er enkele honderdduizenden stuks van Saskia's boeken verkocht. Dat zegt genoeg. Mensen zijn niet gek. En daarom is iedere nieuwe Saskia Noort weer een bestseller.

Dat maakt haar tot de thrillerkoningin van Nederland.

Kluun, maart 2013

Voor mijn woordkunstenaar Frans

Freedom is just another word for nothing left to lose.

– Janis Joplin, ‘Me and Bobby McGee’

Who’s to say what a ‘literary life’ is? As long as you are writing often, and writing well, you don’t need to be hanging-out in libraries all the time.

Nightclubs are great literary research centers. So is Ibiza!

– Roman Payne, *Cities & Countries*

Het is de snijdende pijn die het eerst tot me doordringt. Alsof er hete breinaalden door mijn hersenen gaan. Een ondraaglijke druk op mijn ogen, die ik probeer te openen. Even weet ik niets, behalve dat ik in het water lig, dat ik naar boven moet, dat mijn hoofd op ontploffen staat. Mijn mond opent zich en er golft zout water naar binnen. Ik hoest. Het prikkelt mijn neus, mijn ogen en het schrijnt tussen mijn benen. Mijn benen spartelen. Mijn armen maaien. Om me heen is het zwart. Vanbinnen ook. Ik weet niets. Ik ben hol. Een omhulsel. Ik drijf in de leegte. Misschien verdrink ik. Misschien maakt dat me niet meer zoveel uit.

Voor leven is kracht nodig. Voor overleven nog meer. Zo zachtjes dobberend weg te glijden, me over te geven aan de rust, het is een aantrekkelijk idee. Met moeite open ik mijn ogen weer. Dit lichaam leidt een eigen leven. De armen en benen bewegen vanzelf, net genoeg om het hoofd een stukje boven water te houden.

In de verte klinkt dof gebonk. Ergens aan de kust is een strandfeest. Zoals er hier altijd en overal feesten zijn. De lucht is inktzwart en bezaaid met stralende sterren. Ik ben zo moe. Mijn adem schuurt langs mijn luchtpijp. En ik heb het koud. Mijn huid voelt aan als rubber en mijn kaken klapperen vanzelf. Even laat ik het gaan en verdwijnt hele-

maal in het zwarte zoute water. Dit is mijn einde. Het einde van een onbetekenend bestaan. Ik heb geprobeerd er iets van te maken en dat bracht me hier. Karma. Het lot. Het is goed.

De dag zal aanbreken, zegt een stem in mijn hoofd. Ik ben alleen. Alleen met die formele stem die mijn ledematen aandrijft en zegt dat ik het niet mag opgeven. Daar gaan we weer, naar boven. Happen naar adem, door de pijn heen, ik geef maar niet op. De voeten die rondgaan, ondanks de kramp, de tenen die lijken te graaien.

Ik ben niet alleen. En ik heb veel op te lossen. Er wacht een leven, nieuw leven, daar in de verte, achter die duistere rotsen. Met hernieuwde kracht beweeg ik me voort. Ik laat alles los. Het is goed. Ik heb het gered. Ik weet waar ik vandaan kom, ik weet waar ik naartoe ga. Ik ben er nog. Ik ga het redden. Alleen of niet alleen, het maakt allemaal niets meer uit. Ik heb mezelf.

Er klinkt geschreeuw. Vlak bij mij. Dan plonst er iets. Ik draai me om, alles is wazig. Ineens lijkt het alsof ik onder water word gezogen. Twee stevige armen omklemmen mijn middel en ik heb de kracht niet meer me te verzetten. Zo licht als een veertje voel ik me, mijn bloed suist bruisend en bubbelend als champagne in mijn hoofd. Ik geef het op. Ik geef me over. Eindelijk. Ik heb er alles aan gedaan.

De meisjes dansen traag. Eigenlijk is het niet meer dan wiebelen wat ze doen, denkt hij. Waardeloos zijn ze. Oost-Europees restmateriaal. Hij klapt in zijn handen en fluit. ¡Venga! Verstaan ze natuurlijk niet. Hij neemt nog een hijs van zijn sigaret en grijpt met zijn andere hand naar zijn kruis. Er gebeurt niks. Het zijn die kutwijven. Hij staat op en loopt naar ze toe. Slaat de mollige blonde op haar billen. Alle drie slaken ze overdreven kreetjes. Razend maken ze hem. ¡Vamos! Go! Get out of here, stupid pigs! Een van hen valt van de tafel. De gasten deinzen achteruit. Ze grinniken. De meisjes rennen wankelend weg. Hij heft zijn handen naar de hemel en schreeuwt. La Luna, people! Full moon! Make fun!

Het witte pak staat hem goed. Hij ziet zichzelf in de spiegelende ruit van zijn villa en balt zijn vuisten. Maakt een dansbeweging. Elena brengt een mojito en slaat haar magere armen om hem heen. Zoekt zijn blik. Haar pupillen lijken rond te tollen in haar oogkassen. Van haar wordt hij allang niet meer geil. Maar ze is lief. En ze zorgt goed voor hem. Ze moet alleen niet naar zijn lul graaien.

Joost en ik zaten in de auto. Ik achter het stuur, hij naast me, starend naar zijn handen in zijn schoot. Vanuit mijn ooghoek zag ik hoe de tranen uit zijn ogen op zijn broek drupten. Dat wilde ik niet zien. Evenmin als die mooie, grote handen, die nu hulpeloos trillend op zijn bovenbenen lagen. We zaten in de auto, gevangen in een gespannen stilte die we geen van beiden wilden doorbreken. Ieder woord, ieder gebaar, iedere uitgewisselde blik bracht ons dichterbij het einde.

Ik wilde dat einde. Ik was de beul. Daarmee had ik mijn recht op tranen, op mededogen en begrip verspeeld. Vandaar dat ik mijn pijn en verdriet wegslikte. Ik legde mijn hand in zijn nek.

‘Het spijt me.’

Hij schudde zijn schouders en ik trok mijn hand terug.

‘Ik ben bang...’ zei hij zacht.

‘Sorry,’ was alles wat ik kon uitbrengen.

En ik vond het ook erg. Voor hem. Maar nu het zover was, nu alles was gezegd en besloten, nu ik de moed kon opbrengen bij mijn pijnlijke besluit te blijven en zelfs hier te zitten, achter het stuur, met al mijn bezittingen in de achterbak en hem wanhopig snikkend naast me, voelde ik niets. Mijn handen en voeten waren versteend van de kou, mijn schou-

ders zaten zo ongeveer tegen mijn oren van spanning, maar in mijn hoofd en hart was het rustig. Ik had hem verlaten. Zomaar. Ineens. Drie weken voordat we samen op vakantie zouden gaan. Om daar, onder de zon en in alle rust, een baby te gaan maken. Welke vrouw van midden dertig neemt zo'n ondoordacht besluit na tien jaar samenwonen? Dat vroeg ik me ook af. Maar ik kon niet anders.

Ik deed het onvoorbereid. De kracht kwam vanuit het niets, of misschien uit de glazen wodka en het heerlijke gesprek dat ik even daarvoor met mijn nieuwe collega en vriendin Ellen had gehad.

Ik kwam thuis, zeker een uur te laat, en trof hem chagrijnig aan, zoals altijd als ik later thuis was dan gebruikelijk. Niet dat we daar echte afspraken over hadden gemaakt, maar het was wel een ingesleten gewoonte dat hij rond zessen op mij rekende en ik rond zessen een vage beklemming in mijn maagstreek voelde dat ik thuis hoorde te zijn, met een grote tas boodschappen. Nu was het halfacht, ik stonk naar drank en de tas boodschappen ontbrak. Hij mopperde dat hij honger had, dat ik mijn telefoon niet opnam en ik mopperde dat hij ook zelf boodschappen had kunnen doen en iets in de pan had kunnen gooien, waarop hij schreeuwde dat hij dat gerust zou hebben gedaan, maar we hadden nu eenmaal afgesproken dat ik de boodschappen zou doen, en ik wilde er net overheen gillen dat we dat helemaal niet hadden afgesproken, we spraken nooit iets af, hij ging er gewoon altijd maar van uit... toen me een enorme kalmte overviel. Ik ging hiermee stoppen. Het was niet eens een keuze, maar een dwingend gevoel. Ik kon dit geen dag, geen minuut langer meer volhouden. Het was alsof er een vreemde voor me stond. Zomaar een man aan wie ik mijn hele toekomst had opgehangen, zonder dat ik een idee had waarom. We leefden

op de automatische piloot en deden de dingen omdat ze zo hoorden, omdat we midden dertig waren en het hoog tijd was serieus te worden, omdat we de *VT Wonen* lazen en we die grote keukens zo mooi vonden, en daarin hoorden nu eenmaal een stuk of wat kinderen en familieleden. We gingen ieder jaar een keer samen op wintersport en een keer apart met vrienden, en die keer met vrienden was altijd leuker, hoewel ik hem dagelijks sms'te dat ik hem miste. Maar ik miste hem helemaal niet. Nooit eigenlijk. We deden hetzelfde als iedereen om ons heen van onze generatie, we leefden naar het plaatje toe. Er zou een baby komen. En een stationcar. De verhuizing naar de rustige buitenwijk. Een bakfiets. Nog een kind. Ik zou minder gaan werken en hij niet, want zijn inkomen was hoger. En hij zou stoppen met gitaarspelen in de band. Hij was een goede man, zou ik dagelijks tegen mezelf zeggen, en tegen de tijd dat een van ons een affaire had gehad, zouden we tegenover onze vrienden beweren dat onze relatie er alleen maar sterker van was geworden.

‘Weet je,’ zei ik, ‘ik heb hier helemaal geen zin meer in.’

Ik keek hem aan.

Hij rolde met zijn ogen. ‘Ja hoor. Gaan we zo beginnen!’

Hij opende de koelkast en pakte er een flesje bier uit. Ik rechtte mijn rug. Drukte mijn nagels in mijn handpalmen.

‘Ik meen het, Joost...’

‘Wat?’ vroeg hij fel. ‘Waar heb je geen zin meer in?’

‘Dit burgerlijke gekibbel. Met jou. Deze relatie. Ik kan het niet meer.’

Hij staaarde me verbijsterd aan.

‘Door,’ stamelde hij, ‘doe even normaal...’

Zijn handen gingen door zijn stugge blonde krullen.

‘Luister,’ zei hij, ineens vastberaden, ‘je loopt je een beetje

aan te stellen. Vorige week dacht je nog dat je zwanger was. Hadden we het over trouwen.'

Ik stond met mijn rug tegen het kookeiland. Klemde mijn handen om de koele randen van het hardstenen keukenblad.

'Ja,' zei ik, waarna ik zweeg.

'Dus hoezo heb je er ineens geen zin meer in?'

Hij friemelde aan zijn neus. Rode vlekken bereikten zijn stevige kaak. We bewogen ons traag en voorzichtig, alsof we over een vliesje ijs liepen.

'Oké, ik snap het best dat je nu nog even geen kind wilt, maar je voelt toch nog wel wat voor mij?'

Ik sloeg mijn ogen neer. Voelde ik nog iets voor hem? Ik wist het niet meer. Hij was Joost. Hij was er gewoon. Altijd. En ik vond hem lief. Een goede man. Aardig ook. Niemand had ooit een kwaad woord over hem gezegd. Hij hield rekening met me. Was een fijne minnaar. Verdiende genoeg geld. Maar wat ik voor hem voelde wist ik niet, zo vanzelfsprekend was hij voor me geworden.

'Ik weet het niet,' fluisterde ik. 'Op dit moment is het niet genoeg, ben ik bang.'

Hij nam een slok van zijn bier. Zijn hele lichaam trilde.

'Jezus christus, dat kan toch niet van de ene op de andere dag!'

Hij snifte. Haalde zijn neus op.

'Ik weet dat ik te veel werk de laatste tijd, dat ik soms knorrig ben als ik thuiskom. Dat kan allemaal veranderen, dat weet je toch? We kunnen er toch aan werken, Door, we kunnen erover praten. Je gooit toch niet zomaar vijftien jaar liefde weg?'

Hij reikte naar mijn hand. Ik reikte niet terug.

'Ik hou van je. Jij bent het voor mij. Ik wil alles doen om het weer goed te krijgen. Geef me alsjeblieft die kans, dat heb ik toch wel verdiend?'

Volhouden, dacht ik, nu niet terugkrabbelen. Ik plukte aan mijn lip.

Ik dacht aan iets wat Samantha zei in mijn favoriete tv-serie *Sex and the City*. Ellen en ik hadden het er nog over gehad. *I love you, but I love me more*. Geniale uitspraak, vond Ellen. Het was haar liefdesmotto. En nu dus ook het mijne.